

Dos auguris de felicitat

Dll, 11/11/2019 per Josep Lligadas

[Una font que raja sempre](#)

En aquests dies convulsos i confusos, i després dels poc encoratjadors resultats electirals d'aquest diumenge, em permetreu oferir un petit espai verd i amable: dos esplèndids auguris de felicitat que trobem en els profetes.

Dels profetes en coneixem alguns auguris que anuncien un món transformat. Són auguris solemnes, potents. Potser els dos més coneguts són dos del llibre d'Isaïes: el que ens anuncia que els pobles forjaran relles de les seves espases i falçs de les seves llances i no s'entrenaran mai més per fer la guerra, que trobem a Isaïes 2,1-5, i el que ens anuncia que el llop conviurà amb l'anyell i els nens petits podran jugar vora els caus dels escurçons, que és a Isaïes 11,1-10.

Però jo avui en voldria citar uns altres dos, que són més desconeguts però que sonen com més propers, més quotidians, més que es poden tocar amb la mà. Són com invitacions per respirar amb profunditat, relaxadament, tendrament fins i tot.

El primer es troba al profeta Miquees 4,1-4. Miquees repeteix en el seu llibre el mateix oracle del capítol segon d'Isaïes que he esmentat abans, el de les relles i les falçs, però al final hi afegeix aquest auguri de quotidianitat feliç:

Cadascú es podrà asseure

a l'ombra de la seva parra

o de la seva figuera

sense por de ningú.

Una imatge molt bona, molt bonica. Però l'altre auguri que vull citar encara m'agrada més. Així com el de Miquees el conec de fa molt de temps i sempre m'ha agradat, aquest altre, que es troba al profeta Zacaries 8,4-5, el desconeixia, i he de dir que em sorprèn que un text així no sigui més conegut. Jo l'he descobert gràcies a la Mercè, la meva dona, que un dia se'l va trobar passant pàgines de la Bíblia a l'atzar. I diu així:

Als carrers de Jerusalem

hi tornaran a seure

homes i dones carregats d'anys,

cadascú amb el bastó a la mà.

Els carrers de la ciutat aniran plens

de nens i nenes que hi jugaran.

Llegint aquests auguris de felicitat tan concrets, a mi en qui primer em fan pensar és en la gent de Síria, o de Gaza, o de l'Àfrica profunda, o d'aquesta Amèrica Central en què les famílies no tenen més remei que fugir cap al nord que els rep amb tanta hostilitat... Però avui, l'endemà de les eleccions, el pensament també se'n va cap aquí, cap a casa, cap a Catalunya i tot Espanya. Jo el que desitjaria és que totes les esquerres, o sigui PSOE, ERC, PSC, Unides Podem, Catalunya en Comú, Més País i tothom qui vulgui afegir-s'hi, tinguessin un atac conjunt de lucidesa i es posessin a arreglar això en sèrio, que no és pas impossible. Perquè tothom pugui seure sense por sota la seva parra o la seva figuera, i els vells i les velles puguin mirar passar el temps sense angúnies, i els nens i les nenes juguin amb la concòrdia com a horitzó.

En fi. Que Déu hi faci més que nosaltres, i que nosaltres hi fem el que puguem.